

ZBOROVANJA**Mednarodni seminar »Bodočnost mest – globalizacija in regionalizacija kot moteča dejavnika«**
Ljubljana, 13.–14. 4. 1999

Sedmi mednarodni medinstitutski seminar sodelavcev Oddelkov za geografijo Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani in Univerze Johann Wolfgang Goethe v Frankfurtu od 13. do 14. aprila 1999 leta v Ljubljani je potrdil potrebnost in koristnost tovrstnih strokovnih sestankov. Podobno kot na vseh dosedanjih srečanjih je bila v ospredju regionalno-razvojna problematika Slovenije in enega najbolj značilnih zgostitvenih območij na sploh, Frankfurtske kotline. Torej območja vse bolj naglega urbanizacijskega razvoja in sprememb, ki vedno bolj zajemajo tudi naš prostor. Preučevanje, usmerjanje in reševanje regionalno-razvojne problematike zahteva tudi naglo prilagajanje in razvijanje teoretskih izhodišč in metodoloških postopkov. Zato je takšna izmenjava spoznanj za naše preučevanje in ravnanje zelo dragocena ter najkrajša in najcenejša pot do bistvenih in najnovejših informacij. Ministrstvo za znanost in tehnologijo Republike Slovenije ter Urad za prostorsko planiranje Ministrstva za okolje in prostor Republike Slovenije sta strokovno srečanje finančno podprla.

Vedno močnejša soodvisnost, prepletenost in odvisnost prostorskih procesov so botrovali tudi naslovu in vsebini tokratnega strokovnega srečanja, ki se je prvenstveno ukvarjalo z vprašanji urbanizacije in suburbanizacije. Ni dvoma, da je prav aktualna in zanimiva tematika pritegnila spoštljivo število udeležencev, ki so tehtno posegli v razpravo.

Uvodne misli o globalizacijskih vplivih na razvoj mest vključno s suburbanizacijo, ki se prav v Frankfurtski kotlini izredno hitro razrašča in oblikuje nov, prostorsko težko definiran mestni prostor, je podal K. Wolf v referatu »Globalizacija in regionalizacija – novi pogledi na geografsko preučevanje mest«. V bistvu je bil to teoretski okvir, znotraj katerega so ostali udeleženci frankfurtskega geografskega inštituta prikazali nekatere izmed najbolj aktualnih procesov, problemov in pojavov v zgostitvenih območjih. J. Scheller je poročal o »Perspektivah regionalne upravne ureditve v zgostitvenih območjih na primeru regije Rhen-Main«, C. Rohrbach o »Regionalni identiteti – globalne vasi – kot priložnosti ali oviri v regionalnem razvoju«, J. Würgens o »Omrežju mest kot perspektivi medobčinskega sodelovanja« ter O. Kinkel o »Spillover učinkih kot delu mestno-obmestne problematike na primeru Frankfurta in njegovega zgostitvenega obmestnega pasu (Speckguertel)«. Izpostavljeni so bili konfliktni problemi med mestom in okolico kot posledica izjemno živahne suburbanizacije. Še posebej izstopajo problemi financiranja infrastrukture ob vedno bolj nedoločljivih mestno-obmestnih razlikah, funkcionalnem povezovanju in prepletanju ob še vedno obstoječih ostrih občinskih mejah. Soodvisnost med mestom in njegovo okolico je vedno bolj komplicirana in nastajajoči problemi težko rešljivi. Ob tem se nedvomno kaže zamisliti nad našim pretiranim drobljenjem osnovnih upravnih enot, ki urbanizaciji in razvoju naših mest ne koristijo.

Tudi domači referenti so obravnavali urbano problematiko in jo razširili še na vprašanja regionalnega razvoja, kar je zaradi majhnosti Slovenije razumljivo. Tako sta D. Plut in M. Ravbar poročala o »Slovenskih mestih v luči globalizacije in trajnostno sonaravnega razvoja«, M. M. Klemenčič o »Urbanizaciji Slovenije v luči globalizacije«, M. Pak o »Globalizaciji in razvoju slovenskih mest«, A. Černe o »Vprašanjih regionalnega razvoja Slovenije«, M. Krevs o »Glavnih razlikah v življenjski ravni med slovenskimi mestnimi, obmestnimi in podeželskimi območji«, V. Drozg o »Nekaterih morfoloških značilnostih slovenskih mest«, D. Rebernik o »Izbranih elementih socialnogeografske preobrazbe Ljubljane« in H. Šolar o »Vlogi in pomenu oskrbnih središč v slovenskem poseljenem sistemu«. Vsekakor bolj raznolika vendar nič manj tehtna urbanizacijska problematika je ne glede na to, da je bilo o njej govora že na več mestih, pritegnila veliko pozornost, še posebej v primerjavi in soočenju z dogajanjem v Frankfurtski kotlini ter s spoznanji nemških geografov. Strokovna razprava se je nadaljevala tudi ob obisku Oddelka za urbanizem in okolje Mestne občine Ljubljana ter na enodnevni ekskurziji do Maribora in Ptuja z izbrano urbanizacijsko-suburbanizacijsko problematiko njunih obmestij.

Kako vsestransko koristni so takšni sestanki, se zavedamo pravzaprav šele ob dogajanju samem. Zato kaže še posebej izpostaviti potrebo po vsaj vsakoletnem obravnavanju te najbolj dinamične regionalno-razvojne problematike na sploh in spomniti na dva jugoslovanska simpozija o urbani geografiji z mednarodno udeležbo leta 1970 in 1979, katerih gradivo je bilo leta 1971 tiskano v *Geographici Slovenici* 1 in leta 1980 v *Geographici Slovenici* 10.

Slovenski geografiji bi bila nedvomno storjena velika škoda, če se tovrstno strokovno srečanje ne bi nadaljevalo, kar velja tudi sicer za vse redkejša inštitucionalizirana mednarodna srečanja slovenskih geografov. Referati tega srečanja so tiskani v publikaciji Oddelka za geografijo Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani Dela 14.

Mirko Pak

Mednarodna konferenca »Soil conservation in large-scale land use«

Bratislava, Slovaška, 12.–15. 5. 1999

Evropsko združenje za varovanje prsti (ESSC) je ob 10. obletnici obstoja v sodelovanju z Ministrstvom za kmetijstvo Republike Slovaške, Inštitutom za rodovitnost prsti, Inštitutom za geografijo slovaške znanstvene akademije ter Društvom pedologov organiziralo mednarodno konferenco o varovanju prsti. Organizacijsko in vsebinsko vodstvo konference je prevzel Inštitut za rodovitnost prsti. Gre za dobro organiziran inštitut, ki poleg raziskovalnega dela razvija tudi uporabno znanje. Sodelavci tega inštituta pripravljajo namreč podatke za kmetijce in vrtničarje (podatke o značilnostih prsti, o pedoekoloških enotah, vrednotenju rodovitnosti prsti, načrtovanju gnojenja ter o eroziji prsti). Za gradbince pripravljajo podatke, ki so pomembni za gradnjo na različnih tipih prsti. Za načrtovalce ravnania z vodami ugotavljajo hidrofizikalne lastnosti, onesnaženost in trdoto vode ter druge kemične lastnosti.

Cilji konference, ki je privabila strokovnjake z različnih področij ukvarjanja s prstmi in rabo tal, so bili:

- predstaviti probleme rabe in varovanja prsti,
- povezati znanja in izkušnje o posledicah velikopotezne rabe tal,
- predstaviti mednarodno in domačo zakonodajo o merilih in priporočilih, ki zadevajo rabo tal.

Razprave so zajele več vidikov rabe tal, zlasti kmetijskega in gozdarskega. V uvodnem nagovoru je priznani znanstvenik in pisec številnih knjig s področja prsti dr. Blum spregovoril o rabi tal in varovanju prsti kot dvema nujno povezanim elementoma v vsaki pokrajini.

Tematski sklopi konference so bili vsebinsko zaokroženi: zajemali so fizikalno uničevanje prsti in reliefa zaradi intenzivnega kmetijstva in gozdarstva, kemično in biološko poslabšanje lastnosti prsti zaradi rabe tal, zakonodajo varovanja prsti ter socialne in okoljske vidike rabe tal. Na konferenci je bilo predstavljenih 59 referatov in 32 posterjev.

V zborniku povzetkov največ prispevkov obravnava erozijo prsti zaradi kmetijstva (analizo erozijskih procesov, fizikalno degradacijo prsti in modele za erozijo prsti). Nekaj manj jih osvetljuje problematiko fizikalne destrukcije prsti in reliefa zaradi gozdarstva. Nasploh pa prevladujejo prispevki o eroziji kot naravni nevarnosti v pokrajini ter o požarih. Biološko in kemično poslabšanje prsti je obrazloženo z vidika velikopoteznega kmetijstva in onesnaževanja. Pravni, socialni in okoljski vidiki varovanja prsti so zbrani v zadnjem tematskem sklopu. Pri teoretičnih vidikih degradacije prsti je bil poudarek na eroziji prsti kot posledici rabe tal. Vključena sta bila tudi ekonomski in ekološki vidik velikopoteznega kmetijstva. Predstavljeni so bili praktični primeri vinogradniških pokrajin, požari v Španiji ter erozija kot naravno tveganje. Erozija je izstopala kot omejitveni faktor rabe tal.

Zbrani prispevki prinašajo spoznanja o posledicah političnih in ekonomskih sprememb ter vplivih na pokrajino in prsti, o strategiji varovanja prsti za kmetijstvo in potencialnih vplivih intenzivne rabe tal na hidromorfne prsti.

Iz pregleda udeležencev konference je razvidno, da so sodelovali strokovnjaki iz Evrope in Vzhodne Azije (Japonske). Glede na število prispevkov, referatov in posterjev je bilo očitno, da je najbolj

zastopana Srednja Evropa (prišli so predstavniki iz večine držav), pa tudi Vzhodna Evropa. Precej manj je bilo udeležencev iz drugih delov Evrope, kar je omejilo sicer živahne razprave. Podobni problemi varovanja prsti zaradi rabe tal so še bolj prišli v ospredje.

Zaključek konference je bil namenjen spoznavanju Slovaške. Z avtobusi so bile organizirane strokovne ekskurzije v notranjost države, kjer so udeleženci spoznavali degradacijo in rekultivacijo (renaturalizacijo) prsti neposredno na terenu. Prav tako je bilo možno neposredno spoznati posledice erozije prsti (erodirane in akumulirane prsti) ter geomorfološke posledice erozije.

Avtorica tega poročila je sodelovala s prispevkom o hidromelioriranih prsteh v Sloveniji. V ravninah večjih rek, kjer voda počasi odteka v podtalje, so prsti zamočvirjene. Ker pa so ravnine tudi najgostejše poseljene, je večina zamočvirjenih prsti izsušena in namenjena kmetijski rabi ali poselitvi. V prispevku so prikazane osnovne značilnosti hidromelioriranih prsti na primeru Prekmurske ravnine. Osrednji cilj prispevka je bil pojasniti pomen izsušenih prsti za kmetijsko proizvodnjo na eni strani ter njihovo vlogo v ekosistemu na drugi strani.

Ena izmed jasnih ugotovitev te konference je, da imajo države Srednje in Vzhodne Evrope precejšnje probleme z varovanjem prsti, ker še nimajo smernic za tako imenovani trajnostni razvoj. Popolno zavarovanje »naravnih« površin na eni strani ter intenzivno kmetijstvo na drugi strani ne rešujeta problema varovanja prsti. K sreči je organizacija konference na to temo veliko pripomogla k spoznanju o nujnosti celovitega in trajnostnega gledanja na pokrajino, pri čemer pa geografi zagotovo ne smemo manjkati.

Ana Vovk Korže

Mednarodno zborovanje »Land use and land cover change«

Honolulu, Havaji, Združene države Amerike, 10.–13. 7. 1999

Skupina LUCC (Land use and cover change) je bila znotraj Mednarodne geografske zveze ustanovljena novembra 1996, in to z namenom, da bi raziskovanja rabe tal uvrstili v globalna okoljska raziskovanja. Glavni namen te študijske skupine je spodbujati geografe k raziskovanju rabe tal, predstaviti rabo tal tudi kot domeno geografov, pospešiti uporabo in primerjavo novih in starih podatkovnih baz in zemljevidov ter utemeljiti primerjavo rezultatov raziskav različnih regij sveta.

Tokratno zborovanje je od 10. do 13. julija 1999 gostil Oddelek za okoljske študije, ki deluje v okviru havajske univerze (University of Hawaii). Zborovanja se je udeležilo nekaj več kot trideset geografov, predvsem iz azijskih držav. Iz Evrope nas je bilo sedem. Poudarek je bil na študijah spremembe rabe tal, teme referatov pa so bile razdeljene v tri skupine:

- raba tal in sprememba rabe tal ter sorodna problematika,
- raba tal in sprememba rabe tal ter sorodna problematika v azijsko-tihoocenskem območju,
- projekt Svetovni atlas rabe tal.

Največ zanimanja je vzbudila metodologija kartografskega prikaza rabe tal in sprememb rabe tal. Očitno je, da daljinsko zaznavanje (remote sensing) s pomočjo vse boljših satelitskih posnetkov prevzema pobudo tudi pri prikazovanju in analizi rabe tal za velika območja. Tako je na primer dr. Lele Sharachchandra z Inštituta za socialne in ekonomske spremembe iz Bangaloreja v Indiji predstavil zemljevid rabe tal, ki jo je obdelal s pomočjo satelitskih posnetkov in geografskim informacijskim sistemom. Območje obdelave je obsegalo več sto km², ločljivost satelitskih posnetkov pa je bila 10 krat 10 m!

Zemljevidi, ki prikazujejo rabo tal v preteklih obdobjih, so za manjša območja v večini primerov izdelani s pomočjo digitalizacije avtorskih originalov. Za večja območja se je kot zelo primeren način prikaza izkazal prikaz prevladujoče kategorije rabe po katastrskih občinah. Prav v slednjem smo se slovenski geografi pokazali v svetli luči, saj imamo na voljo podatke o rabi tal izpred 200 let, obenem pa se prostorske enote (katastrske občine) niso bistveno spremenile, kar za marsikatero drugo državo ne velja. Slovenijo sem zastopal z referatom Sprememba rabe tal na Gorenjskem. Poleg tega sem na željo udeležencev še bolj podrobno predstavil slovensko geografijo in Slovenijo na sploh (na žalost niti geo-

grafi ne vedo točno, kje in kaj je Slovenija). Udeležence so izjemno navdušili zemljevidi rabe tal, ki smo jih izdelali na Geografskem inštitutu Antona Melika ZRC SAZU, zato je bil inštitut povabljen k sodelovanju v pomembnem mednarodnem projektu Svetovni atlas rabe tal, ki bo predstavljen na svetovnem geografskem kongresu avgusta 2000 v Seulu v Južni Koreji.

Že pred zborovanjem je izšla zbirka povzetkov vseh predstavljenih referatov, zbornik člankov pa je v tisku.

Franci Petek

Mednarodni simpozij »Nature conservation and sustainable development on karst terrains«

Budimpešta in Miskolc, Madžarska, 5.–9. 9. 1999

Simpozij »Ohranjanje narave in sonaravni razvoj na krasu« je bil osrednja letna prireditev v okviru komisije Mednarodne geografske zveze z imenom »Sustainable development & management of karst terrains«, neposredni organizator je bila Ilona Bárány-Kevei z Oddelka za klimatologijo in pokrajinsko ekologijo z univerze József Attila v Szegedu. Pred samim simpozijem je bil sestanek »upravnega odbora« (polnopravnih članov) te komisije. Čeprav čas simpozija morda ni bil najbolj posrečeno izbran, saj se je takoj naslednji dan po koncu simpozija začela v Franciji »evropska« krasoslovna konferenca, ki se je je želela udeležiti večina »pomembnejših« krasoslovcev, se je v Budimpešti oziroma v Miskolcu zbralo okoli 50 strokovnjakov iz osmih držav (Avstrija, Izrael, Japonska, Madžarska, Nemčija, Poljska, Slovenija, Velika Britanija).

Simpozij se je začel v nedeljo, 5. septembra v Budimpešti, v vhodni dvorani jame Szemlőhegy, v Budimpešti je namreč cela vrsta jam, med njimi več tudi turističnih, s pozdravi predsednika komisije IGU (John Gunn), državnega podsekretarja z Ministrstva za varstvo narave (János Tardy), častnega predsednika Mednarodne speleološke zveze (Hubert Trimmel), predstojnika Oddelka za geografijo univerze v Szegedu (Gábor Mezősi), »nestorja« madžarskih krasoslovcev (László Jakucs) in organizatorke (Ilona Bárány-Kevei). Po predstavitvi varstvenih in gospodarskih vprašanj termalnih jam in izvirov v Budi in ogledu jame Szemlőhegy je László Zámbo z univerze Eötvös Lóránd udeležence podrobneje seznanili s terensko hidrološko raziskovalno postajo v neposredni bližini, nad jamo Józsefhegy, kjer že vrsto let opazuje intenzivnost korozije in prenos onesnaževanja s površja v podzemlje. Izsledki teh opazovanj so toliko bolj zanimivi, ker je svet nad jamo pozidan in torej posebno ugoden za ugotavljanje vpliva človeka na kraško podzemlje. Računalniško podprti merilni instrumenti so bili nabavljeni s pomočjo sredstev iz programa Phare.

Popoldne so se udeleženci z avtobusom preselili v Miskolc in si še istega dne pozno zvečer ogledali jamo Tapolca, pravo podzemeljsko »toplico«. V naravnih in deloma umetnih rovih in podzemeljskih dvoranih so urejene podzemeljske toplice z vodo med 27 in 32 °C. Tapolca ni le zdraviliški, ampak tudi pomemben turistični objekt, saj jo letno obišče okoli 200.000 ljudi. Plavanje v topli vodi po jamskem rovu, osvetljenem s podvodnimi svetilkami, je res edinstveno doživetje. Tudi urejevalna in obnovitvena dela ter novogradnje dokazujejo, da gre za uspešno turistično naložbo.

Naslednji dan (6. september) je bil posvečen predavanjem. V treh tematskih skupinah (Ohranjanje in urejanje krasa in jam, Človekov vpliv na kras, Vpliv okolja na kraški ekološki sistem, procesi in problemi) se je zvrstilo 14 predavanj, posebej pa so avtorji na kratko razložili tudi vsebino 14 posterjev.

V prvi skupini so izstopali prispevki o varovanju pomembnih turističnih jam – Jenolan Caves v Avstraliji (v zvezi s turističnim obiskom in avtomobilskim prometom) in Marble Arch na Irskem (zatrpanje jamskih rofov s sedimenti zaradi rezanja šote v zaledju). A. Tyc s Šlezijske univerze v Sosnowcu je podrobneje predstavil cilje in program nove mednarodne šole »Environment protection in karst area and sustainable development and management of karst regions in Middle Europe« ter razložil zaraščanje antropogene »puščave« pri Olkuszu v Šleziji. V drugo skupino sodijo predavanja o človekovem vplivu na kras, kot je bilo pojasnjeno na primerih s krasa na Japonskem, Akka na severovzhodu in Hirao-dai na jugu (kamnolomi, izkoriščanje gozdov), v Izraelu (primer vpliva kamnoloma

na vire pitne vode v krasu) in v Sloveniji (izlitja nafte na krasu in njihove posledice za kraške vodne vire). V tretji skupini so se zvrstili prispevki, ki so govorili predvsem o prsti na krasu in o preučevanju korozije: o rezultatih preučevanja intenzivnosti korozije s pomočjo (Gamsovih) tablet na Japonskem, o odnosu med prstjo in reliefom na agteleškem krasu, o vplivu prsti na razvoj škrapelj, o težkih mineralih v prsti in o pomenu mikroorganizmov za korozijo. Medtem ko so med predavatelji prevladovali gostje, ki so predstavili kraško tematiko z vsega sveta, so bili na posterjih prikazani takorekoč izključno primeri s krasa na Madžarskem.

Zadnja dva dneva so imeli udeleženci priložnost podrobneje spoznati madžarski kras. En dan so prebili v okolici Agteleka, kjer so jim domači (G. Mezősi, I. Bárányi-Kevei) in tuji (K.-H. Pfeffer) strokovnjaki razložili razvoj tega krasa v zvezi z vplivi človeka (povečana sedimentacija, evtrofikacija kraških jezer). Agteleški kras je kraška planota na meji s Slovaško (tam se nadaljuje s krasom na Silicki planini) in je od 1996 kot del »agteleškega in slovaškega krasa« vpisan v seznam svetovne naravne dediščine pri UNESCO. Ob ogledu dela največje madžarske jame Baradla so bili udeleženci seznanjeni tudi s posledicami turističnega obiska.

Poseben dogodek je bil obisk raziskovalne postaje v vrtači Béke nad jamo Béke (del sklopa jame Baradla). Podobno kot nad jamo Józsefhegy v Budimpešti je tudi tu glavni namen preučevanje korozije, vendar tu predvsem v naravnem okolju, v veliko večjem obsegu in bolj celovito. Na površju nad jamo je velika vrtača, kjer cela vrsta naprav prestreza padavine in vodo, ki odteka po površju, skozi prst in polzi po skalah ter jo samodejno analizira in shranjuje podatke v računalniku. Ne gre le za nekaj mest, ampak za ves sklop: posebej je mogoče analizirati površinsko in posebej podpovršinsko vodo, vključno s tisto, ki prenika tik nad skalno osnovo, posebej lovi tudi tisto vodo, ki se steka z apnenčevega čoka. Zbrani podatki, žal še ne urejeni in še ne objavljeni, naj bi nazorno prikazovali način odtekanja padavinske vode v kraško podzemlje ter intenzivnost korozije na površju, v prsti, na stiku s skalno podlago in na poti skozi skalno gmoto do jame. Kot ilustracijo, za kakšen velikostni red opazovanj gre, naj povem, da je v sediment na dnu vrtače skozi celotni profil, to je devet metrov globoko, izkopan jašek, tako da je moč spremljati padavinsko vodo od površja skozi sediment (na vsakih nekaj metrov globine je vzorčevalno oziroma merilno mesto) prav do skalne podlage v globini devetih metrov. Zadnje merilno mesto je v rovu jame Béke, kjer se pojavlja voda, ki prenika skozi dno vrtače v zakraselo podlago. Tudi ta postaja je bila opremljena s pomočjo denarja programa Phare. Ne vem, če je še kje na svetu tako kompleksno opremljen prerez krasa za spremljanje vode s površja do jame v podzemlju. Vsekakor ogled terenske postaje Béke toplo priporočam tako raziskovalcu kot študentu.

Drugi dan je bil namenjen krasu v pogorju Bükk, ki je, poleg agteleškega, najbolj znan kras na Madžarskem. Pod vodstvom priznanega krasoslovca iz Miskolca A. Hevesija so udeleženci v vznožju pogorja obiskali jamo Anna v lehnjaku, nekaj kraških izvirov in vodotokov, ki odlagajo lehnjak v dolini reke Szalajke, ter kamnolom BÉlapátfalva, ki oskrbuje z apnencem največjo cementarno na Madžarskem. Na planoti so strokovnjaki v okolici Jávorkúta seznanili udeležence z zaraščanjem travnih površin in s težavami v zvezi s tem (ohranjanje flore, vnašanje tujih rastlinskih vrst), z gozdarjenjem na kraškem svetu in s problematiko naravnega parka. Kot na našem Krasu je tudi tu posebno občutljivo vprašanje ravnotežja med naravnim rastjem in ohranjanjem travniških površin. Mimogrede naj omenim, da na Japonskem, kot je predstavil predavatelj K. Urata, celo v nacionalnem parku vsakoletno požigajo travo v velikem obsegu in tako preprečujejo zaraščanje. Na planoti Nagymező, kjer so zelo lepo razvite vrtače, se je razvila dolga in zanimiva razprava o nastanku vrtač med udeleženci iz tujine, zagovorniki novih zamisli, in madžarskimi geomorfologi, v glavnem zagovorniki »tradicionalnih« pogledov.

Čeprav je bil simpozij mednaroden in so bili udeleženci tudi iz zunajevropskih držav, je vseeno pustil vtis, kot da je šlo predvsem za madžarski kras in za težave z njegovim varovanjem in ohranjanjem. Terenski del je vsekakor podal odličen pregled krasa na Madžarskem. Eno od perečih vprašanj sedanje komisije za razvoj in gospodarjenje s krasom je prav premajhno vključevanje geografov v preučevanje tematike te komisije, še posebej geografov – mladih raziskovalcev. To se je jasno pokazalo tudi na tem simpoziju, saj je bila najšibkejša prav ta kategorija udeležencev, z izjemo mladih raziskovalcev, katerih mentor je

Ilona Bárányi-Kevei, glavni organizator tega sicer zelo uspešnega in odlično pripravljenega mednarodnega srečanja geografov – krasoslovcev.

Sestanek komisije je potekal pred simpozijem, med 2. in 4. septembrom. Poleg predsednika Johna Gunna z univerze v Huddersfieldu (Velika Britanija) so se sestanka udeležili še redni člani (gre za upravni odbor) iz Madžarske, Japonske in Slovenije. Sestanek je potekal v prostorih Oddelka za klimatologijo in pokrajinsko ekologijo univerze »József Attila« v Szegedu. Ker se komisiji izteka štiriletni rok in ker bo leta 2000 mednarodni geografski kongres, je bil sestanek posvečen predvsem predstavitvi dela komisije v preteklem mandatu (priprava rednega zvezka bibliografije in sklepne publikacije). Velika razpršenost raziskovalcev in veliko število mednarodnih srečanj se odražata tudi v slabem sodelovanju predvsem mladih raziskovalcev pri tako ozko usmerjenih komisijah, kot je ta. Zato bo komisija predlagala organom IGU, naj bi v bodoče zopet dobili »Komisijo za kras«, v kateri bodo lahko sodelovali vsi geografi, ki se ukvarjajo s krasom. Komisija je pripravila tudi smernice oziroma priporočila za delo bodoče komisije in okvirni predlog novih rednih članov. Kot primer človekovega vpliva na kras je organizator – madžarski član komisije, Ilona Bárányi-Kevei, pripravil ogled krasa v pogorju Mecsek na južnem Madžarskem, s poudarkom na oskrbi okoliškega prebivalstva (vključno z velikim mestom Pécs) s kraško vodo.

Andrej Kranjc